

La Pujada de l'Escala

En aquella estranya illa d'ultramar els arbres amb flors boniques es poden contemplar gràcies a unes escales naturals que broten i creixen paral·lelament a la seva soca. Aquest prodigi de la naturalesa les converteix en petites joies *naturroarquitectòniques* que tenen una alçada similar a l'arbre que acompanyen.

D'aquesta manera, podem trobar magnífiques escalinates de més de cent graons a la gran sequoia de flor vermella del parc central, escales de cargol a l'arbre de la seda, o escales de mides més estàndards també a les estranyes espècies autòctones de la zona: els llimenals, el gelous, les rúspides, tots amb flors excel·lents de tons morats, liles i rosats que esclaten a principis d'abril.

Les escales, que normalment estan compostes de tiges trenades amb un color i una textura *camaleònicament* semblants al tronc amb el qual comparteixen arrels, formen una simbiosi perfecta amb l'arbre admirat. Escala i arbre engendren doncs, un petit ecosistema i esdevenen un sol ésser que culmina on hi ha una major concentració de flors per apreciar.

L'escala és, pels éssers habitants de l'illa, el camí de l'admiració, la via d'entrada a la bellesa contemplativa. L'esforç de pujar-la representa pels illencs una autèntica gràcia divina per gaudir de la meravellosa creació. Durant la primavera, al peu de les escales s'hi poden arribar a formar grans cues per contemplar la flor de la paganídia o l'exuberant flor del lliri porpra de l'arxipèlag nord. Realment, la "Pujada de l'Escala" és un moment catàrtic i no és estrany veure-hi nens neguitosos, senyors amb llàgrimes als ulls i gossos que remenen la cua.

En aquell indret la mare natura és tan sàvia que fins i tot les dota de rampes paral·leles o complicats sistemes de fulles mòbils que ajuden a pujar a aquelles persones o animals pels quals l'escala representa més una barrera que no pas un camí. Amb els anys, alguns arbres han demostrat tenir un grau d'evolució tan alt que fan brotar escales mecàniques, elevadors, i fins i tot, algun muntacàrregues perquè empreses de filmografia puguin pujar els seus pesats equips -dotats amb càmeres per gravar en *slow motion*- per captar amb prou definició el preciós instant de la floració.

A la nit, quan els dos sols que il·luminen aquella terra es ponen, les escales es retiren tot plegant-se fins que queden recollides al terra. Allí sota, durant l'estrellada nit, un equip de formigues les netejarà amb pulcritud fins a deixar-les netes i polides i així poder donar un bon servei l'endemà.

Els filòsofs de l'illa -els dos que queden- encara avui discuteixen si és l'escala la que creix per admirar l'arbre o si, pel contrari, és l'arbre el qui fa créixer l'escala per ser admirat. En definitiva, el conte de sempre de l'ou o a la gallina.

Pseudònim: Abat Isalguer